

ἐν Κωνσταντινουπόλει Συλλόγου, περί ὧν ἡμῖν ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐν συνόψει.

Ἐγγραφον ἐν Παιραιῇ 8 Φεβρουαρίου 1881.

ΑΘ. Ν. ΠΕΤΡΙΔΗΣ |

Ἡπειρώτης,

Διευθυντὴς Ἐκπαιδευτηρίου Ἰ. Τσιούμα.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Οἰονόπτης ἀδιόρθωτος, παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν τοῦ νὰ τὸν ἀφαιμάξῃ ἐνεκα πληθώρας αἵματος. «Τί ὠφελεῖ, ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ ἱατρός, ἐὰν ἐγὼ ἐξάγω τὸ αἷμα σου κατὰ δακτυλήθρας καὶ σὺ εἰσάγεις κατὰ λίτρας;»

Φιλάρεσκος Κυρία εἶλεγε πρὸς τινὰ μέθυσον. «Θὰ πιστεύσητε Κύριε ὅτι πρὸ 10 ἐτῶν ἀφ' οὗ εἰμαι χήρα δὲν με κατέλαθεν οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἐπιθυμία πρὸς γάμον; — Θὰ πιστεύσητε Κυρία, ὅτι ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ πίνω οὐδέποτε ἐδίψησα;»

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ

(A. von WINTERFELD).

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Βραδυτέρον; εἶπε, ἄ! ὁ σκοπὸς εἶνε τώρα, πρὶν λάβῃτε καιρὸν νὰ μεταβάλητε ἢ ἀφαιρέσητέ τι... ὦ! σὰς ἰκετεύω, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναγνώσω τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ τὸσον πνεῦμα καὶ κάλλος καρδίας (Herzens schöne) ἀποπνέοντα!

Ἡ κυρία ἐδίστασε τι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἀφῆκε τὸ χειρόγραφον.

Ὁ Μέρτσιος τὸ ἡσπάσθη παραφόρως.

— Ἀχ! ἀνέκραξε· ὅα δυνῇ τέλος νὰ ἐνώσω εἰς μέρος μνηστῆρας τὴν ψυχὴν μου μετὰ τὴν ἰδικήν σας, νὰ ἐντρυφήσω, ὅπου ἔχετε ἐντρυφήσει, νὰ κλαύσω, ὅπου ἐκλαύσατε. Καὶ εἶνε προσέθηκε, μεταβαλὼν τόνον φωνῆς καὶ φυλλομετρῶν τὸ χειρόγραφον.

— Πληρέστατον.

— ὦ! εὐχαριστῶ! μυριάκις εὐχαριστῶ! ἐρώνησεν αὖθις ὁ Μέρτσιος· ὑγιαίνειτε! ὦ! ὑγιαίνειτε! καὶ ἐξῆλθεν, ὁρμητικῶς καὶ σκιρτῶν ἐκ τοῦ δωματίου.

Ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ προύχωρσε πρὸς αὐτὸν ἐν βῆμα καὶ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα, ὥς νὰ ἤθελε νὰ κρατήσῃ αὐτὸν ἢ νὰ τῷ εἴπῃ τι, ὅτε εἰσῆλθεν αὖθις ἡ σύντροφός της νεάνις.

— Ἡ γεροντοκόρη ἔκαμιν χειρονομίαν ἐμφαίνουσαν ἀγανάκτησιν.

— Σὺ πάλιν ἐδῶ!... Δὲν εἴμπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ μείνῃ μόνος οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν;

— ὦ! σὰς παρακαλῶ, συγχωρήσατέ με... εἰμαι τὸσον εὐτυχής!

— Καὶ διατί!

— Ἡμῖν εἰς τὸ παράθυρον, εἶπεν ἡ νεάνις κατασυγκεκ-

νημένη, αὐτὸς δὲ ἦτο εἰς τὸν κήπον... ἀλλὰ δὲν με εἶδεν... ἐγέλα... ἐχόρευε... ἐφαίνετο τὸσον εὐτυχής!

— Θὰ ἐκφρασθῇ σαφέστερον κόρη μου;

— ὦ δεσποινίς! εἶπεν ἡ Καικιλία, μετὰ δακρύων χαρᾶς εἰς τοὺς ὠραίους καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς της βεβαίως θὰ σὰς ὠμίλησε περὶ ἐμοῦ καὶ τὸν ἡκροάσθητε εὐμενῶς... διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε τὸσον εὐτυχής.

— Δὲν ἐπρόκειτο περὶ σοῦ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ δεσποινίς.

Ἡ νεάνις ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπὸν ἄλλου ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ ὁ λόγος; αὐτὸ εἶνε ὅλως ἀδύνατον!

— Ποίον εἶνε ἀδύνατον; ἠρώτησεν ἡ γεροντοκόρη διὰ τοῦ τραχέος· λοιπὸν νομίζεις, ὅτι χρεωστοῦν ὅλοι οἱ νέοι νὰ φροντίζωσι περὶ σοῦ διότι εἶσαι δεκαεπταετής. Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν ἄλλα ἀντικείμενα ἄξια ἐνδιαφέροντος; ὅτε ἐγὼ ἡμῖν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, οὐδέποτε ἐφαντασθῇν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες μόνον περὶ ἐμοῦ ἠδύνατο νὰ σκέπτονται. Αὐτοὶ οἱ λόγοι φαίνονται ὡς νὰ προέρχωνται σχεδὸν ἐκ ζηλοτυπίας.

Ἡ Καικιλία ἐμεινεν ἤδη ἐμβρόντητος. Τί συνέβαινε λοιπὸν; Ὑπῆρχον λόγοι νὰ ζηλοτυπῇ; Εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ νὰ ἐγχειρίσῃ τῇ δεσποινίδι Δορυβούχ ἐπιστολήν, ἣν τῇ ἔδωκεν εἰς ὑπηρετίαν δι' αὐτήν· ἐπιστολήν... γεγραμμένην ὑπ' αὐτῆς... Ἦδη, ἐκπληροῦσα τὸ παραληφθὲν χρέος της, ἐνεχείρισε ταύτην τῇ γεροντοκόρῃ. — Ἀλλὰ τί νὰ τῇ ἔγραψεν ἄρά γε;

Ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνῃ. Μὲ κεφαλὴν περιλύπως κεκυφίαν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἡ Καικιλία.

Ἡ δεσποινὶς ἀπεσφράγισεν ἤδη τὴν ἐπιστολήν. Μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ἴδῃ πλέον τῇ ἔγραψε. Τί λεπτὸς;...

Διὰ δακτύλων τρεμόντων ἐκ ταραχῆς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της διόπτρας καὶ τὰς ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ρινός της. Τί τρομερὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε ἡναγκασμένη ν' ἀναγνώσῃ ἐρωτικὴν ἐπιστολήν μετὰ διόπτρας;... Ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν τὴν ἔβλεπεν αὐτὸς. Ἐρριψεν ἀκουσίως βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου Οὐρανέ! πῶς ἐφαίνετο! Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδεν ἑαυτὴν τοσούτῳ ἀποτροπαίαν. Ἦδη ἤρξατο ἀναγινώσκουσα: «Πιστοποιῶ διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ἔλαβον παρὰ τῆς δεσποινίδος Δορυβούχ τὸν δεῦτερον καὶ τελευταῖον τόμον τῶν Ἀπομνημονευμάτων της...» Ἐνταῦθα διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν... τί νὰ ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτό; Παρετήρησεν ἐκ νέου τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιστολῆς... ἦτο ἡ ἰδική της... ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἄλλος χαρακτήρ ἢ ἐν τῇ περιεχομένῃ ἐπιστολῇ· ἐξηκολούθησε: «καὶ ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω αὐτῇ 4,000 μάρκας ὡς ἀντίτιμον. Αὐγουστος Χέλτσελ». Αὐγουστος Χέλτσελ! ὁ ἐκδότης της! Ἦτο λοιπὸν ἔξυπνος ἢ ὠνειρεύετο;

Ἐν τῷ μέσῳ ταύτης τῆς ὀλεθρίας ἀπελπισίας της εἰσώρμησεν ὁ δικαστὴς Χοῦμπελ, κρατῶν ἐφημερίδα. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου, ἡ δεσποινὶς ἀπέσπασε τὰς διόπτρας ἀπὸ τῆς ρινός της καὶ τὰς ἔκρυψεν ἐν τῷ θυλακίῳ της.

— Σοὶ φέρω κῆτι ἐνδιαφέρον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ γηραιὸς ἐραστής. (Fiel der alte Anbieder gleich mit der Thürius Haus). Ἀκουσε ἐν μικρὸν διάφορον ἀπὸ τὰς ποικίλας εἰδήσεις... στάσου... ποῦ εἶναι λοιπὸν;... ἄ! ἰδοὺ το! θὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἀναγνώσῃς;

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ δικαστὴς ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα καὶ τῇ ὑπέδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος διάφορον.

Ἡ κυρία ἐβύθισε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου της, ἵνα λάβῃ τὰς διόπτρας της, ἀλλὰ τὴν ἀπέσυρε πάραυτα.

— 'Ανάγνωσέ μου το σύ, είπε.

Ο Χούμπελ ήρξατο αναγινώσκων.

« Κατ' αὐτάς, γίνεται πολὺς λόγος περὶ συμφωνίας τινος περιέργου, σκοπούσης ν' ἀπαλλάξῃ δεσποινίδα τινὰ Δ. ἀπὸ δικαστικὰ ἐξοδα. »

Ο δικαστὴς ἤγειρεν ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος πανούργως τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἡ δεσποινὶς Δ. εἰσθε ὑμεῖς, εἶπε. Εἶτα ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ : « Νέος τις καλλιτέχνης, συγγενὴς καὶ καθολικὸς κληρονόμος τῆς βαρύνουσας Ῥαϊβνίς, ἡτις τοῦτον κατεκρίθη ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν περιφώνων καταστάσεων ἀπομνημονευμάτων τῆς δεσποινίδος Δ., ὑπεχρεώθη νὰ προμηθεύσῃ τῷ ἐκδότῃ τὸν δεύτερον τόμον τῶν ἀπομνημονευμάτων ἐκείνων, τοῦ ὁποῦ ἡ συγγραφεὺς ἠρνεῖτο τὴν δημοσίευσιν. Ἡ ἀμοιβή, ἣν θὰ λάβῃ ὁ νέος διὰ τὸν κόπον τοῦ δὲν ἐγνώσθη εἰσέτι. » — Τί λέγετε περὶ αὐτῆς τῆς ἱστορίας; προσέθηκεν ὁ Χούμπελ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡ δεσποινὶς ἐμεινέν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ διαφόρου τούτου τῆς ἐφημερίδος.

Ο δικαστὴς τὴν παρετήρησε, μειδιῶν μετ' ἀγαθότητος.

— Πόσον μωρὸς εἶνέ τις ἐνίοτε! εἶπε· τὸν εἶχον ἐκλάβει ὡς ἐραστὴν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἔλθει μόνον χάριν τοῦ χειρογράφου.

Ἡ γεροντοκόρη, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν της, μὴ προδοθῇ ἐτι μᾶλλον καὶ, εἰ δυνατόν, εὖρῃ ἀνακούφισιν τῆς ταπεινωτικῆς θέσεώς της ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς διὰ τὴν ματαιότητά της, διότι ἐγένετο πλέον κατὰ δόλῳ, ὅτι αὐτὴ μᾶλλον εἶχε λόγους νὰ ζηλοτυπῇ τὴν Καικιλίαν ἢ ἡ Καικιλία αὐτήν. Ἐκάθησε, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν της καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Μέρτσιος καὶ ἡ Καικιλία εἰσῆλθον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου εὕρισκετο ὁ δικαστὴς καὶ ἐκ τῶν πρώτων μεταξύ αὐτῶν ἀνταλλαγισῶν λέξεων ἐγένοντο φανεροὶ οἱ σκοποὶ των.

Μετὰ ἔν τεταρτον τῆς ὥρας ἐπανῆλθε παρ' αὐτοῖς ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ· ἡ μορφή της ἦτο ἥρεμος καὶ μειδιῶσα.

— Ἀ! κύριε Μέρτσιοι, εἶπε, σὰς εὕρισκω εὐγενέστατον, διότι ἔσχετε τὴν καλὸσύνην νὰ μοὶ γράψετε.

Ο Μέρτσιος ἐταπεινώσεν ἐξ αἰδοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐγένετο καταπόρφυρος.

— Δὲν ἠῤκαίρησα νὰ τὴν ἀναγνώσω εἰσέτι, προσέθηκεν ἡ κυρία μετὰ μικρὰν παῦσιν, ἥ, ὅπως ὁμιλήσω εὐκρινέστερον, ἀπώλεσα τὰς διόπτρας μου... Σὰς παρακαλῶ, ἀναγνώσατέ μοι τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, ἥ κάλλιον, εἰπέτε μοι τὸ περιεχόμενόν της μὲ ἰδικὰς σας λέξεις. Μετὰ τῶν λέξεων τούτων ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν.

Ο Μέρτσιος τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔθηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Ω! εἶπεν, ἀνακουφισθεὶς καὶ στενοχωρούμενος συνάμα, δὲν περιέχει τίποτε ἰδιαίτερον... μόνον παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν ἀπομνημονευμάτων σας.

— Καὶ ἐπὶ τίνος κεφαλαίου ἐγένοντο αὐταί;... ἐπὶ τοῦ τελευταίου, δὲν εἶνε ἀληθές; Σὰς παρακαλῶ, ἐμπιστευθήτε μοι τὸ χειρόγραφον διὰ μόνον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Θὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω ἀμέσως. Εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κύριον δικαστὴν νὰ τῷ ἀναγνώσω ἐν μέρος ἐξ αὐτῶν, ἀκούσατε καὶ ὑμεῖς καὶ εἰπέτε μοι τὴν πεφωτισμένην γνώμην σας.

Ο νεανίας ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν μετὰ τοῦ χειρογράφου, ὅπερ ἐνεχείρισε τῇ δεσποινίδι.

— Ἀκούσατε λοιπὸν τὸ τέλος τοῦ τελευταίου μου κεφα-

λαίου, εἶπε· καὶ ἀνέγνωσε : « ... Μοὶ μένει μόνον νὰ ἀναφέρω περιστατικόν τι, ὅπερ συνέβη εἰς τὴν κόμησσαν Βάλλενφελδ. »

— Τὴν κόμησσαν Βάλλενφελδ;... ποία εἶνε αὐτή; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Δὲν τὴν... ἀκούσατε μόνον τὴν συνέχειαν. Ἡ κόμησσα, ἥτις ἦτο ἄλλοτε ἡ ὠραιότερα τῆς ἐποχῆς της, ἐξῆ ἀπομεινωμένη ἐν τῇ ἐξοικῇ αὐτῆς, ἐπαύλει, μακρὰν τῆς πρωτεύουσας...

Ο Χούμπελ χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ, ἐσκέπτετο ὡς ἐξῆς : « Ἄλλοτε ἡ δεσποινὶς ἀνεγίνωσκε ἄνευ διόπτρων περιέργον!... Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ θὰ εἶνε ἴσως ἡ κόμησσα Βάλλενφελδ. »

Ἡ ἀνάγνωσις ἐξηκολούθησεν ὡς ἐξῆς : « Ἡ κόμησσα ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον πρὶν ἢ ὁ κόσμος ἐγκαταλείψῃ αὐτήν, καὶ ἐξῆ χωρὶς ν' φροντίζῃ περὶ τῶν διασκεδάσεών του, ἥσυχος καὶ ἠχαριστημένη ἐν τῇ ἀπομονεύσει της. Ἡ κόμησσα Βάλλενφελδ ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς σεβασμίαν ἡλικίαν, ὅτε ἐγνώρισε κατὰ τύχην νέον τινα... νέον τινα ἐπιπόλαιον, ἔστις τῇ ὁμίλησε περὶ ἔρωτος... ἦτο εὐγλωττος, ἐφαίνετο παράφορος καὶ ὀλίγον ἔλειψε... »

Ἐνταῦθα διεκόπη. Ο νεανίας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσηλωμένους ἐξ αἰσχύνης, ἡ Καικιλία παρετήρει αὐτὸν μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας, ὁ δὲ δικαστὴς ἐμειδία ὡς σάτυρος.

— Ἐδῶ τὸ χειρόγραφον εἶνε ὀλίγον δυσανάγνωστον ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς· εἶτα ἐξηκολούθησε : « καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ συλληφθῇ αὐτὴ εἰς τὰ δίκτυα τῆς ματαιότητός της. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἔμεινε παρ' αὐτῇ ἡ σύνεσις. Ἀντὶ νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν προσβεβλημένην, ἡ κόμησσα Βάλλενφελδ, προσεποιήθη ὅτι ἐδίδε πίστιν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ νεανίου, ὅστις ἤδη ἠγάλλετο ἐπὶ τῇ ὑποτιθεμένῃ ἐπιτυχίᾳ του. Ἡ συνετὴ γυνὴ εἶχεν ἐννοήσει ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὅτι οὗτος ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της μόνον διότι ἠγάπα ἄλλην τινα, τὴν ὁποίαν ἡ κόμησσα εἶχε τὴν πονηρίαν ν' ἀπομακρύνῃ πάντοτε ἀπὸ πλησίον του. »

— Ἐλεον, δεσποινὶς! διακόπτων αὐτὴν ὁ Μέρτσιος· ἀλλ' ἡ κυρία ἐξηκολούθησε.

— Νεάνιδα τινα τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε γνωρίσει κάλλιστα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν αὐτὸν λησμονηθέντα, ἥτις ὁμῶς μόνον ἔνεκα εὐγενοῦς ὑπερφηφάνειας τὸν ἀπέφευγεν. Ἡ νεανὶς αὕτη ἦτο ἀξία ἀδόλου ἔρωτος· ἦτο ὠραία, ἀξίεραστος... ἀγαθωτάτη... »

— Καὶ ὠνομάζετο αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Μέρτσιος τρέμων ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ὤνομάζετο Καικιλία.

— Καὶ τί ἔκαμεν ἡ κόμησσα... τί ἔκαμεν;

Ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ ἠγέρθη καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων.

— Ἐνύμφευσε τοὺς δύο ἐραστὰς εἶπε μετὰ φωνῆς ἡδείας.

Μετὰ τὴν πρώτην ἐκφρασιν τῆς χαρᾶς των ὁ Μέρτσιος καὶ ἡ Καικιλία ἐκάλυψαν ἀσπασμῶν τὴν χεῖρα τῆς εὐεργετιδός των.

— Πολὺ ὠραία! εἶπεν ὁ δικαστὴς καὶ τόσον ταχέως ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία;

— Καὶ τί ἄλλο ἤθελες νὰ συμβῇ;

— Ἰδοὺ... ἐπειδὴ μοὶ ἀνέγνωσες τὸ τέλος τῶν ἀπομνημονευμάτων σου θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου.

Ἡ δεσποινὶς ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἂν ἐγὼ τὸ ἔπρατα;

— Ἦθελον σὲ ἀνεγείρει, ἀγαπητέ μου φίλε.

Ὁ Χοῦμπελ ἠτοίμασε τὰ χεῖλη του διὰ τὸν πρῶτον ἀσπασμόν· ἡ δεσποινὶς τῷ ἐπέτρεψεν.

Οἱ δύο γάμοι δὲν ἐβράδυναν νὰ τελεσθῶσι.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΟΝΟΣ.

ΤΗ: ΕΚΛΕΚΤΗ: ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΙΕΡΟΝ.

Α'.

Ἐν τῷ μέσῳ μυρίπνοου καὶ δροσοστεφοῦς ἀνθῶνος
πρὸ ἑτῶν ἐν ῥόδον ἦνθαι μυροδόλον ῥαδινόν
διδόν εὐχροίαν καὶ μύρον εἰς τὰ ἄλλα τοῦ ῥοδῶνος,
καὶ πῶς ἐψάλλον ἐθάρρεις μετὰ τῶν φαιδρῶν πτηνῶν.

Πρὸς αὐτὸ ἐπέτων πᾶσαι εὐπετεῖς αἱ χρυσαλλίδες
καὶ τῷ ἔδιδον ἐρώτων καὶ ἀγάπης ἀσπασμόν,
καὶ τὴν νύκτα τοῦ πλησίον ποταμοῦ αἱ Νηρίδες
τῶν ῥοδίνων παρειῶν των ἐκλεπτον τὸν στολισμόν.

Ἡ αὐγὴ πρὸς τοῦτο πρῶτον προσητένιζε τὸ βλέμμα,
καὶ ἐκεῖνο ἠρυσθῆναι ἐξ αἰδοῦς καὶ ἐκ χαρᾶς,
μ' ἀδαμάντινον δ' ἐκ δρόσου περιεκοσμεῖτο στέμμα,
ἀγνοοῦν ὅτι μοιραῖον ἦτο θῦμα συμφορᾶς.

Β'.

Μόλις ἤρχισον νὰ δύνουν οἱ τηλεφανεῖς ἀστέρες,
καὶ νὰ φαίνηται ἡ Ἔως εἰς τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ,
νέφη αἰφνης συμπτυνοῦνται, ἀμαυροῦνται οἱ αἰθέρες,
καὶ βοῇ τοῦ μυκωμένου ἀντηχεῖ ὠκεανῶ.

Ἀστραπαί, βρονταὶ θυέλλης, καὶ τυφῶν τῆς καταγίδος
τὸν ὀρίζοντα πληροῦσι, καὶ τὸ σύμπαν ἀπειλεῖ,
στροβιλίζεται ὁ ναύτης ἀελπις πρὸ τῆς πυλίδος,
καὶ εἰς σπήλαια οἱ θῆρες συνωστίζονται δειλοί.

Τῶν χειμαρρῶν ῥοῦς λυσσώδης τὰς κοιλάδας κατακλύζει
καὶ τὰ πέριξ καταρράκτης σμερδαλέος συγκλονεῖ
κ' ἡ μανία τῶν ἀνέμων τοὺς δρυμῶνας συγκλονίζει,
ἐκρίβοι ἀρχαῖα δάση, καὶ τὸ πᾶν περιδινεῖ.

Γ'.

Τὴν ἐπαύριον ὅποτε ἐπανῆλθεν ἡ εὐδία,
ῥόδον δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰμὴ πέταλα ὠχρά,
καὶ ἐκτάδην ἐρριμμένα ἐν οἴκτρῳ ἀπελπισία.
Ποῦ ἡ ὄψις σου ἡ πρώτη, ῥόδον μου, ἡ ἀνθηρά;

Ἐννεός, ἐκπεπληγμένος καὶ μὲ θῦμα δακρυσμένον
τὴν ἐρατεινὴν ἐκεῖνην ὑπαρξίν μου προσιδῶν,
ἔστην μετὰ φρίκης βλέπων μέγα μέλλον ἐσθραμένον·
ὄνειρα, νεότης, πόθοι· ἐκείν' ὅλα πρὸ ποδῶν.

Δ'.

Μοὶ ἐπέπρωτο νὰ ἴδω τῆς νεότητός μου πᾶσας
τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους ὥσει πέταλα ξηρά
νὰ κυλῶντ' εἰς κευθμῶνας καταρράκτας καὶ θαλάσσας
πικριῶν ἀπείρων, πόνων, ἐν φρικῶδεϊ συμφορᾷ.

Ὡς ἐκεῖνα καὶ τὰ ἔτη τῆς ἀθρᾶς νεότητός μου
ἐφθινον, ἐφυλορρόουν, καὶ κατέπιπτον ὠχρά,
καὶ οὐδεὶς εἰς τὰ δεινὰ μου δὲν ὑπῆρχε συντροφός μου
καὶ μὲ βλέμματα οἱ πάντες μὲ προσέβλεπον ψυχρά.

Ἀνθρωπότης, κατ' εἰκόνα τοῦ θεοῦ πλαστουργηθεῖσα,
ποῦ ἐγκλείεις τὸ «ἀγάπα τὸν πλησίον ὡς σαυτήν»...;
Ἀδιαφορία μαύρη, εἰς τὰ σπλάγχνα σου ταφείσα,
σὲ σκοτίζει, καὶ φροντίζεις οἶμοι!... μόνον δι' αὐτήν.

Δὲν εἶν' ἄνθρωπος ὁ πάσχων; εἶν' ἀπόβλητος τῆς μοίρας;
δὲν εἶν' ἄνθρωπος ὁ κλαίων καὶ τὰ πάθη του θρηνῶν;
δὲν εἶναι ἄγνων τὸ δάκρυ τῆς μαραινόμενης χήρας
ὅπερ χύνει νὰ ὀροσίῃ πειναλέον ὄρφανόν;

Ὁ στενάζων ἐν σκοτίᾳ; Εἶν' ἀπόβλητος κ' ἐκεῖνος,
καὶ ἄς ἔχει λαμπροτέραν τοῦ Ἥλιου τὴν ψυχὴν
καὶ τοῦ ὀλαφυρομένου εἰρωνεία εἶν' ὁ θρῆνος,
καὶ ἐμπαίζει τὸν Θεόν του ἀναπέμπων προσευχήν;

Καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκπεσούσης; Ὡ! εἰς οἶκτον μὴ κινεῖσαι
καὶ ἄς εἶναι θῦμα τύχης ἡ ἀπάτης μιαιφᾶς,
ἀνθρωπότης! ἀνθρωπότης! σκέφθητι ὅποια εἶσαι
κί' ὅτι εἶν' ἡ εὐτυχία ἀδελφὴ τῆς συμφορᾶς.

Πράυνον τὰ ἰοδόλα καὶ σκληρὰ αἰσθημάτων σου,
σκέφθητι ὅτ' εἶσαι σκώληξ, κόκκος ἐκ χοῦδος, θνητὴ,
μὴ ἐπαίρου εἰς τὴν δόξαν καὶ τὰ πρόσκαιρ' ἀγαθὰ σου,
στακτοθῆσαι γίνοντ' αἰφνης ἐκ χρυσοῦ λυκαθητοί.

Τί ἐκέρδησεν ὁ Κάιν; τί ὁ Φαραώ, ὁ Νέρων;
τί ἀπῆλυσεν ὁ Κροῖσος ἐμβληθεὶς εἰς τὴν πυράν;
καὶ τοῦ Ῥοβεσπιέρ τὰς πράξεις νὰ ἀπαριθμῶ ἐχθαίρων,
σὲ ἀφίνω νὰ νομίζῃς ὡς τοιαύτην τὴν χαράν.

Ε'.

Ἀφινον νὰ μὲ μαστίξῃ συμφορὰ πανωλεθρία,
καὶ στενάζοντ' ἀενάως πρόσθετέ με ἱπαθῶς,
ἀρκεῖ μόνον νὰ συμπάσχῃ μία εὐγενὴς καρδία,
ἣν ἡγάπησα ὁ τλήμων ἐκ ψυχῆς περιπαθῶς.

Ὡ! ἐκεῖνη μόνον θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ μόνον
ἥτις ὡς ἐμὲ ἠσθάνθη κί' ἐκλαυσεν ἐπὶ τῆς γῆς,
καὶ τὰς θλίψεις μου ὁ τάλας λησμονῶν καὶ πάντα πόνον
μειδιῶν ἄς δύσω πλέον ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς.

Καὶ ὅποτε ἡ Σελήνη ἐκ τοῦ ὄρους ἀνακλύπτει
τὰς ἀκτῖνας τῆς νὰ χύσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν
ὦ! θὰ ἔρχεται ἐκεῖνη, καὶ στενάζουσα θὰ ῥίπτῃ
εἰς τὸ μνήμα μου ἐν ἄνθος, καὶ ἐν δάκρυ τῆς πικρῶν.

Ἐκ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος, 26 Ἰανουαρίου 1887.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ...

Τὸ πρῶτο γέλοιο τῆς αὐγῆς δλο δροσὰ καὶ χάρι,
τὸ χαμογέλοιο τῆς μικρῆς ἀγάπης μου θυμίζει·
κ' ἡ πρώτη λάμψις ἡ χρυσὴ ποῦ χύνει τὸ φεγγάρι,
τὴν ὄψις τῆς σταῖς νύχτας μου σὰν ὄνειρο φωτίζει.

Κάθε ἀστέρι τ' οὐρανοῦ καὶ κάθε σύννεφόν του,
ὅπου σὰν ὄνειρο περνᾷ ἀπὸ τὸ μέτωπόν του,
μοιάζει μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ διάβα καὶ τὴ χάρι,
ἀσπροντυμένην ὅταν πατεῖ τὸ πράσινο χορτάρι.

Τὸ λουλουδάκι ποῦ ἡ αὐγὴ μ' ἀγάπῃ τοῦ χαρίζει
τὴ διαμαντένια τῆς στολῇ καὶ γέρνει ἄχνό, δροσάτο,
θαρρῶ γλυκὰ πῶς μοῦ μιλεῖ κ' ἀγάλια ψιθυρίζει:
νὰ, τῆς μικρῆς ἀγάπης σου τὸ προσωπάκι, νάτο!...

Μὲ κάθε κύμα ποῦ φιλεῖ γλυκὰ τὸ περιγιάλι,
φίλι κρυφὸ ἡ ἀγάπῃ μου θαρρῶ μοῦ στέλλει πάλι:
κί' ἔτσι δὴ ἡ φύσις γύρω μας, σὰ βρίσκομαι μακριὰ τῆς,
φτερά μοῦ δίνει καὶ πετῶ σὰν ὄνειρο κοντὰ τῆς...

Μὰ κί' ἂν ἡ φύσις ἔπεφτε μιὰ μέρα καὶ χαλοῦσε,
καὶ σὲ σκοτάδι ἀτέλειτο αἰώνια γυρνοῦσε,
θ' ἄνοιγα πάλι τῆς καρδιάς τὰ φύλλα ἕνα, ἕνα,
νὰ βλέπω τὴν ἀγάπῃ μου μὲ μάτια σφαλισμένα!

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ.

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἀγάπη μου, τὸν δρόμον τὸν γνωρίζεις ποῦ μᾶς πάει
μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω εἰς τὴν ἐρημίαν;
ἐκεῖ γιὰ πάντα ἤθελα εἰς τὸ δικό σου πλῆθος
νὰ σοῦπω τί αἰσθάνομαι γιὰ σένα στὴν καρδιά.

Τὸν δρόμον ποῦνε σκοτεινός, ποῦ φῶς ποτὲ δὲν βλέπει
ἄχ! νὰ περνοῦσαμε μαζὺ σ' αὐτὴν τὴν σιγαλιά,
στὸν τόπον ποῦ ὁ ἄνεμος ποτὲ δὲν παραστέκει
μὰ φεύγει καταργιῶμενος τὴν ἄσπλαγχν' ἀπονιά,

Ἐκεῖ στὸ σκότος μένει πάντα μαῦρο περιστέρι
μονάχο χωρὶς σύντροφο, χωρὶς δικό του ταῖρι,
κί' ἀκούει πῶς βαρυγνώμει, πῶς κλαίει τὸ τριγόνον,
καὶ πῶς τρομάζει τὴν νυχτιὰ ὁ στεναγμός τοῦ γκιόνου.

Μεῖνε, ἀγάπη μου, ἐσὺ στὸν κόσμο, δὲν πειράζει...
κ' ἐγὼ μονάχος μου πηγαίνω τώρα νὰ χαθῶ
ἐκεῖ ποῦ κλαίει τὸ τριγόνον, π' ὁ γκιόνος ἄχ στενάζει,
κί' ἀπ' ἕνα περιστέρι γ' ὡς ἀρρηγορηθῶ.

ΦΟΥΒΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.